

תת"ע 1706/13 - מדינת ישראל נגד גולן לוי סברג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1706-07-13 מדינת ישראל נ' לוי סברג
בפני כב' השופט דין סעדון

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
גולן לוי סברג
הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם נרשמה ביום 13.2.7 הודיעת תשלום קנס במסגרת יווספה לו עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים ח齐יה בבטחה בניגוד לתקנה 67 א לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במiosis לו.

במסגרת פרשת התביעה העיד עורך הדוח כי עמד ברחוב ויצמן בת"א סמוך לבית מס' 8 וצפה את מעבר הח齐יה הצפוני לכינסה לב"ח איכילוב. הוא ראה, לטענתו, את הנאשם מגיע רכוב על אופנו לעבר הח齐יה שעה שהולך רגל חזה אותה שעה את הכביש והיינה במרכז מעבר הח齐יה. הולך הרجل נעצר על הכביש והאופנו המשיך בנסעה עד שנעצר על ידי עורך הדוח. דברי הנאשם כפי שנרשמו היו כי "בן אדם עם מדים של בית חולים עשה לי עם היד לעבור. אני אופנוani icol leuber...".

במסגרת עדותם הבahir עורך הדוח כי עמד מרחק של 10 מ' ממוקם ביצוע העבירה לכארויה. עוד ציין עד התביעה כי הנאשם אינו חולק על כך שבמועד בו חלף על פני מעבר הח齐יה היה הולך הרجل באמצעות המעל ומחלוקת מצומצמת רק לשאלת אם הולך הרجل אכן אותן לנאשם המשיך בנסעה.

הנאשם הבahir מצד אחד במסגרת פרשת ההגנה כי אינו יודע הין לבדוק עורך הדוח בעת שצפה בעבירה לכארויהอลם יתכן כי הזווית בה נצפה האירוע לא הייתה כזו שאפשרה לעורך הדוח להבחן בתנועת ידו של הולך הרجل. עוד נאמר כי במועד הרלוונטי ראה הנאשם את הולך הרجل "מתחיל להיכנס למעבר הח齐יה" [עמ' 2 ש' 9]. בחקירה נגדית טען הנאשם "שהולך הרجل התחיל להיכנס למעבר הח齐יה וסימן לי לעבור. האיש שחזקה היה מאוד איטי. הוא היה איש מבוגר שהחל דרכו ואז הוא קלט את האופנו שלי שאני מאט אך הוא לא רצה לגרום לי שאני אחכה... ואני מבחינות ברגע שימושו מסמן לי לעבור אני עובר. התחלתי להאט והוא סימן לי עם היד לעבור" [עמ' 2 ש' 26-23]

דין והכרעה

כפי שצין בצדק עד התביעה, אין חולק על כך כי במסגרת האירוע החזה הנאשם את מעבר הח齐יה. אין מחלוקת כי בעת הח齐יה היה על מעבר הח齐יה הולך רגל. המחלוקת היא רק בשאלת אם הולך הרجل יותר על זכות הקדימה הננתונה לו בדיון. בחלוקת זו דעתינו כי הנאשם עבר את העבירה המווססת לו. לפיכך, ולאחר שזההרתי את עצמי כי גרסת התביעה

עמוד 1

נשענת על עדות ייחודית, מצאתה להרשיע את הנאשם וזאת על יסוד הטעמים הבאים:

אפקח ואומר כי גרסת התביעה לא נסתירה כמלוא הnimha. הנאשם ציין אמן כי יתכן ווורך הדוח צפה בו מזוויות שאינה מאפשרת לראות את הסימון שישמן לו הולך הרגל אולם מדובר בטענה בעלמא בהתחשב בכך שהנאשם הודה בחקירה נגדית כי "ראיתי את השוטר רק כשהוא ביקש ממני לעצור". משמעו, עד אז לא ראה הנאשם את השוטר ומילא אין אפשרות למסור מידע על הזווית ממנה צפה השוטר על האירוע.

גרסת הנאשם כפי שציינה לעיל מעוררת תמיות. כאמור, ציין הנאשם בעדותו כי ראה "**שהולך הרגל תחילת להיכנס למעבר החציה וסימן לי לעבור, האיש שחצה היה מאוד איטי, הוא היה איש מבוגר שהחל דרכו ואז הוא קלט את האופנו שלי שאני מאט אך הוא לא רצה לגרום לי שאני אחכה..**" [הדגשה הוספה].

התמיות העולות מגרסה זו ומקשות ליתן בה אימון הן אלה: **ראשית**, לפי דבריו הנאשם הולך סימן לנאם להמשיך בנסעה בהיותו בכניסה למעבר החציה. אם היה ממש בטענה זו לא ברור מדוע התקדם הולך הרגל עד לאמצע מעבר החציה כפי שציין עד התביעה כי ראה. **שנית**, גרסת הנאשם היא כי הולך הרגל הלך באיטית הרבה. אם כך, ובהינתן שהסימון לנאם היה **בעבר החציה** כאמור בגרסת הנאשם הדעת נותנת כי לא היה סיפק בידו להגיע בקצב הליכה איטי עד אמצע מעבר החציה כפי שהוא עד התביעה שגרסתו לא נסתירה בנסיבותיו. לא זו אף זו: גרסת הנאשם בעניין זה חסרת הגיון לטעמי. לטעמי, אין כל היגיון מחד גיסא לסמן לנאם לנסוע עם אופנו על גבי מעבר החציה, כפי שטען הנאשם, ומайдך להמשיך בחציה רק על מנת להיעזר סמוך לאופנו על מנת שלא להידرس. הדעת נותנת כי מי שמאותת כי הוא מותר על זכות הקדימה לא ימשיך בחציה רק על מנת להיעזר בסמכיות לאופנו.

מכל הטעמים האמורים מצאת כי גרסת התביעה עדיפה על פני גרסת הנאשם וכי לא עליה בידי הנאשם בנסיבות מקרה זה לטעות ספק סביר באשר לאש灭תו. לפיכך מצאת להרשיע את הנאשם בעבירה המוחשת לו.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשע"ד, 23 ינואר 2014, בהיעדר הצדדים

חתימה